

РЕШЕНИЕ

№ 2220

гр. София, 02.04.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 05.03.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Полина Якимова

**ЧЛЕНОВЕ: Весела Николова
Красимира Проданова**

при участието на секретаря Александра Вълкова и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **518** по описа за **2021** година докладвано от съдия Красимира Проданова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.63, ал.1 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН), във вр. с чл.208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по касационна жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК], срещу Решение от 02.11.2020 г., постановено по НАХД № 7340 по описа на Софийски районен съд за 2020 г., НО, 112-ти състав, с което е потвърдено Наказателно постановление (НП) № 23-003293 от 19.05.2020 г. на Директор на Дирекция „Инспекция по труда“ - Софийска област, с което на [фирма] е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 1500 лв. на основание чл. 416, ал. 5 вр. с чл. 414, ал.3 от Кодекса на труда (КТ) за нарушение по чл.1, ал.2 във вр. чл. 62, ал. 1 от КТ.

Касаторът развива съображения за неправилност на първоинстанционния съдебен акт, като постановен в нарушение на материалноправните разпоредби. Сочил, че са били налице, гражданскоправни, а не трудовоправни отношения между юридическото лице [фирма] и лицето Н. И. И.. Твърди се, че са налице допуснати съществени процесуални нарушения в хода на извършената проверка. Искане се от съда да обезсили решението на СРС като недопустимо, алтернативно- отмяна на решението, както и отмяна на потвърденото с него наказателно постановление. Претендират се разноски.

Ответникът по касация, редовно уведомен, чрез процесуалния си представител

оспорва касационната жалба и моли съда да остави в сила решението на СРС като законосъобразно и постановено при спазване на процесуалните правила. Претендира се юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Касационната жалба, подадена в срока по чл. 211, ал.1 АПК, от надлежна страна по смисъла на чл. 210, ал.1 АПК, е процесуално допустима.

Разгледана по същество, в пределите на касационната проверка, Административен съд София-град, намира за неоснователна по следните съображения:

Софийският районен съд с решение постановено по НАХД № 7340 по описа на Софийски районен съд за 2020 г., НО, 112–ти състав, е потвърдил НП № 23-003293 от 19.05.2020 г. на Директор на Дирекция „Инспекция по труда“ - Софийска област, с което на [фирма] е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 1500 лв. на основание чл. 416, ал. 5 вр. с чл. 414, ал.3 от Кодекса на труда (КТ) за нарушение по чл.1, ал.2 във вр. чл. 62, ал. 1 от КТ.

Софийски районен съд е установил от фактическа страна, че при извършена проверка по спазване на трудовото законодателство, на 25.04.2020 г. на място в обект на контрол – строеж на жилищна сграда с подземни гаражи в УПИ XIV 2327.1487, кв. 29, м. „М. ливади - Запад“, [населено място], част „Вертикална планировка“, служители на „Инспекция по труда констатирани, че там се осъществявали строителни работи от [фирма]. Въз основа на изискани и представени документи на 28.04.2020 г. в дирекцията било установено също, че дружеството-жалбоподател, в качеството си на работодател по смисъла на §1, т.1 от ДР на КТ не е уредил като трудови правоотношения, отношенията по предоставяне на работна сила, като приел на работа в обекта на контрол Н. И. И., без да сключи трудов договор в писмена форма с него, преди постъпването му на работа. В дирекцията бил занесен и един брой граждански договор между юридическото лице [фирма] и лицето Н. И. И..

Н. И. И. бил заварен от контролните органи на 25.04.2020 г. да работи в проверявания обект като „павър“. В собственооръчно попълнената на място писмена декларация лицето посочило, че работи за проверяваното дружество от една година на длъжност „работник“ с определено работно време от 08:00 часа до 18.00, с почивен ден – неделя, със сключен трудов договор.

В тази връзка контролните органи приели, че при преглед на изискани и представени документи, жалбоподателят, в качеството си на работодател не е уредил като трудово правоотношение отношенията при предоставянето на работна сила от Н. И. И. като не е сключил трудов договор в писмена форма с него преди постъпването му на работа на 25.04.2020 г. – нарушение на чл.62, ал.1, вр. чл.1, ал.2 от КТ. Тези констатации били отразени в издадения АУАН № 23-003293 за нарушения на чл.1, ал.2 от КТ във вр. с чл. 62, ал.1 от КТ, въз основа на който е издадено обжалваното НП.

Въз основа на тази фактическа обстановка въззивният съд е приел, че законосъобразно е ангажирана административнонаказателната отговорност на касатора, като наложеното наказание съответства на тежестта на извършеното нарушение.

Съдът намира обжалваното решение за валидно и допустимо.

За да постанови същото, първоинстанционният съд е приел, че при съставянето на Акта за установяване на административно нарушение (АУАН) и при издаването на НП, не са допуснати съществени процесуални нарушения. Въззивният съд правилно и

обосновано е приел за установени обстоятелствата, изложени във фактическата част към постановеното от него решение, че АУАН и НП са в съответствие с материалния закон, т.е. налице е извършено административно нарушение. Тези изводи се споделят от касационната инстанция.

Неоснователни и неподкрепени с доказателства са доводите в касационната жалба, че процесното решение е незаконосъобразно и необосновано. Районният съд е обсъдил, както приложените по делото писмени доказателства, така и събраните в хода на процеса свидетелски показания, от които безспорно се установява извършването от жалбоподателя на посоченото в АУАН и НП нарушение на чл. 62, ал. 1 във вр. с чл. 1, ал. 2 от КТ. От приложените писмени доказателства – декларация от Н. И. И., граждански договор от 01.04.2020 г., както и от свидетелските показания на св. К. и св. Т., може да се направи обоснован извод, че на 25.04.2020 г., лицето Н. И. И. е полагало труд като „павър“ на обект - строеж на жилищна сграда с подземни гаражи в УПИ XIV 2327.1487, кв.29, м. „М. ливади - Запад“, [населено място]. При тези данни безспорно е налице констатираното нарушение на разпоредбата на чл. 62, ал. 1 от КТ, съгласно който трудовият договор се сключва в писмена форма, във вр. с чл. 1, ал. 2 от КТ, съгласно който отношенията при предоставянето на работна сила се уреждат само като трудови правоотношения. Гражданският договор в процесния случай, освен че прикрива трудово правоотношение, не опровергава извода за осъществено нарушение по чл. 62, ал. 1 от КТ. Стъпвайки на тези фактически констатации, АНО правилно е приел, че липсва сключен трудов договор в писмена форма между въззивния жалбоподател и Н. И. И.. Това нарушение е подведено правилно към съответната санкционна норма изводите на СРС изцяло се споделят от касационната инстанция.

С оглед изхода на спора на ответника се дължат разноски. Такива са поискани своевременно, поради което съдът дължи присъждането им.

Предвид тези съображения, Административен съд София-град, XVII касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 02.11.2020 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 112-ти състав, постановено по н.а.х.д. № 7340/2020 г.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК] да заплати на Дирекция инспекция по труда – С., юрисконсултско възнаграждение в размер от 100,00 /сто/ лв.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:

1.

2.

